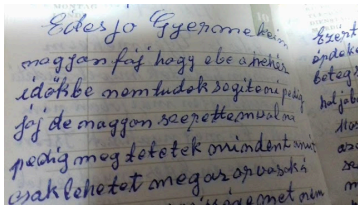

Drága Nagymama, ismét elvettem a noteszod, mint oly sokszor az utóbbi időben. Úgy érzem, velem vagy, segítesz nekem. Ebben a kis barna füzetecskében benne van minden. Az egész életed. A receptjeid, a világ legfinomabb „mézese”, a fontos évszámok, a részletes havi kiadásaid, a tanácsaid, a fohászaid, az útravalód a családnak, külön-külön mindenkinek. Az utolsó kívánságod.

1991. szeptember 26-a után már nem írtál többé bele. Megnyugodtál. Remélem. A betegágyadon is azon idegeskedtél, hogy nem tudsz nekünk segíteni a nehéz időkben. Se tanácsokkal, se anyagiakkal. Olyan aranyosan, ahogy csak Te tudtad, köszönöd meg a vejednek, az apukámnak, hogy mindig is tisztelettel bánt Veled, hogy mindig a családot tartotta a legfontosabbnak. Kéred, hogy nagyon vigyázzon a lányodra. Viccesen figyelmezteted, hogy nyáron, a tűz napon ne járkaljon hajdonfűt, és jaj, a kertbe se ültessen annyi mindent, csak amit nagyon muszáj. Ne sok paprikát, meg ne sok babot, mert ezeket sokat kell kapálgatni. Drága jó lányodtól, az anyukámtól azt kéred, hogy ne járjon sűrűn a temetőbe. Inkább a családjával foglalkozzon. Tudod, hogy Téged úgysem felejt el. Ezt a kívánságod nem igazán teljesítette az anyukám, mindig talált időt, hogy elmenjen hozzád. Meg a rózsafákat sem szedtük ki a temetőben. Szépek. Hamarosan virágba is borulnak.

Ebben a füzetben tartottad a pénzed is. A dugipénzed, amit a tojások eladásából tettél félre. Tudtad, hogy a nagytata ezt is elitta volna gyenge pillanatában. Nekünk tetted félre, az unokáidnak. Amikor elmentünk, mindig kihúztál belőle egy barna tíz dinárost, így hűsvét elött egy lila húsz dinárost. Meg is becsültük ezt a pénzt. Meg hogy örültünk a „kikevert tojásnak”! Sima cukorral, egy kis Benko kakaóval a tetején! Most is összeszalad a nyál a számban...

Biztosan nem örülsz, Nagymama, hogy most milyen világ van... Milyen szomorú lennél, hogy nem árulhatnál a piacon se babot, se tojást, se virágot... Szerencsére, ez (még) nem felénk

történik, hanem a fővárosunkba, ahol a kommunális felügyelők keményen büntetik az ilyen árusokat. Egy fiatalembert vettek őrizetbe pár napja, mert tojást árult húsvétra. Némán törté, a jelen lévők pedig nem értették a helyzetet. Tavaly egy dinnyét áruló bácsi a helyszínen meg is halt, amikor pénzbírságot akartak kiróni rá. Ő is az unokáinak szeretett volna egy kis zsebpénzt adni... A milliárdokat lopókkal, a csalókkal, a hazugokkal senki nem mer ujjat húzni. Szomorú világ ez...

Nekem is írtál. Azt kérted tőlem, hogy szüleimhez jó legyek, szót fogadjak, ne feleseljek, segítsek, amiben tudok, harag helyett szeretettel forduljak feléjük. Kéred, hogy maradjak minden körülmények között ember. Tisztességes, segítőkész. Bízál bennem.

Beteg szíved vérzik értünk, írtad, hiszen még segíteni szeretted volna, még élni pár évig. Nem adatott meg.

Drága Nagymama! Tanácsaid megfogadtuk. Apukám azóta is vigyáz az anyukámra, én a kéréseidhez tartom magam, és úgy érzem, ember maradtam. Nem hiába bízál bennem.

Azt viszont be kell vallanom, hogy anyukám eladta az ágyneműket. Tudjuk, hogy megbocsátod.

Egri Emma - egriemma.blogspot.rs

{module [160]}

{nomultithumb}